

Sygn. akt I C 81/16 upr.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lipca 2016 r.

Sąd Rejonowy we Włocławku Wydział I Cywilny

Przewodniczący: SSR Monika Drzewiecka

Protokolant: st. sekr. sąd. Wioletta Rosołowska

po rozpoznaniu w dniu 30 czerwca 2016 r. we Włocławku na rozprawie

sprawy z powództwa Prokura Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko D. D.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. kosztami procesu obciąża powoda.

UZASADNIENIE

W dniu 03 listopada 2015 roku powód Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanej D. D. powództwo o zapłatę kwoty 5.588,26 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 1.200 zł.

W uzasadnieniu powód podniósł, że dochodzona pozwem wierzytelność wynika z braku zapłaty przez pozwaną kwoty z tytułu zawartej w dniu 22 lipca 2008 roku z pierwotnym wierzycielem (...) Bank S.A., będącym poprzednikiem prawnym (...) S.A., umowy bankowej. Stron pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania. Wierzyciel pierwotny wezwał stronę pozwaną do zapłaty kwoty pieniężnej i poinformował o możliwości przelania wierzytelności na rzecz powoda. W dniu 14 grudnia 2012 roku na podstawie umowy o przelew wierzytelności, powód przejął prawa do wierzytelności wobec pozwanej z tytułu umowy bankowej.

W dniu 07 grudnia 2015r. Sąd Rejonowy we Włocławku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, od którego pozwana złożyła sprzeciw i wniosła o oddalenie powództwa, podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia.

W piśmie procesowym z dnia 11 lutego 2016r. powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie oraz wskazał, że podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia jest bezzasadny.

Na rozprawie pełnomocnik powoda oraz pozwana nie stawili się.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 lipca 2008 roku pozwana D. D. zawarła z (...) Bankiem Spółką Akcyjną we W. umowę pożyczki gotówkowej nr (...), na mocy której, bank udzielił pozwanej pożyczki gotówkowej w kwocie 2.953 zł. Kwotę pożyczki wraz z odsetkami pozwana zobowiązała się spłacić do dnia 30 października 2009r. przez okres 15 miesięcy w comiesięcznych

ratach, których wysokość oraz termin spłaty były określone w harmonogramie spłat, stanowiącym załącznik do umowy pożyczki. W związku z zawarciem umowy pozwana złożyła oświadczenie o poddaniu się egzekucji do kwoty 21.600 zł.

Pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania, na skutek czego pierwotny wierzyciel w dniu 04 września 2009r. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, w którym wskazał, że wysokość zobowiązania pozwanej na dzień wystawienia tytułu wynosi w sumie 3.640,81 zł.

Postanowieniem z dnia 29 grudnia 2009r. Sąd Rejonowy we Włocławku w sprawie I Co 6440/09 nadał sądową klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu z dnia 04 września 2009r.

Bankowy tytuł egzekucyjny, po zaopatrzeniu go w klauzulę wykonalności stał się podstawą wszczęcia postępowania egzekucyjnego.

dowód: okoliczności bezsporne; kopia umowy pożyczki z załącznikami – k. 44-49; potwierdzenie wypłaty pożyczki – k. 50; kopia bankowego tytułu egzekucyjnego – k. 52-53; kopia postanowienia z dnia 29.12.2009r. – k. 54, 56, 57; kopia postanowienia z dnia 18.02.2013r. – k. 58-59

W dniu 14 grudnia 2012 roku (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. zawarła z powodem Prokura Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą we W. umowę o przelew wierzytelności wyszczególnionych w wykazie wierzytelności. W wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy cesji wskazano, że zadłużenie pozwanej D. D. wynosi: 2.295,66 zł tytułem kapitału, 2.568,05 zł tytułem odsetek i 75 zł tytułem kosztów.

(...) Bank (...) S.A. zawiadomił pozwaną o przelewie wierzytelności na rzecz Prokura Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W..

Postępowanie egzekucyjne zostało umorzone postanowieniem z dnia 18 lutego 2013r. na wniosek wierzyciela.

Pismem z dnia 23 września 2015r. pozwana została wezwana do zapłaty kwoty 5.571,15 zł do dnia 01 października 2015r.

dowód: umowa przelewu wierzytelności – k. 9-12; wyciąg z elektronicznego załącznika – k. 13; wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu – k. 8; wezwanie do zapłaty – k. 14-15; zawiadomienie – k. 60; kopia postanowienia z dnia 18.02.2013r. – k. 58-59

Do dnia wyrokowania pozwana nie uregulowała zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem.

dowód: okoliczność bezsporna

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się nieuzasadnione z uwagi na skutecznie podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia. Powód wywodził roszczenie z umowy pożyczki łączącej pozwaną z wierzycielem pierwotnym (art. 720 § 1 k.c.) oraz z umowy przelewu wierzytelności (art. 509-510 k.c.) zawartej najpierw pomiędzy wierzycielem pierwotnym (...) Bankiem (...) S.A. a Prokura Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą we W..

Pozwana nie kwestionowała zawarcia umowy z wierzycielem pierwotnym, jak również skuteczności przejścia uprawnień w drodze umowy przelewu wierzytelności, a co za tym idzie, nie kwestionowała legitymacji czynnej i biernej w niniejszej sprawie. Pozwana nie kwestionowała także istnienia zobowiązania, w szczególności nie podnosiła faktu

jego wygaśnięcia wskutek zapłaty. Jedynym zarzutem zgłoszonym przez pozwaną był zarzut przedawnienia, wobec czego analizę prawną należało ograniczyć do tegoż właśnie zarzutu.

Na mocy bezwzględnie obowiązującego przepisu art. 118 k.c., roszczenia związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, a do takich należą zarówno roszczenia banku (wierzyciela pierwotnego), jak i roszczenia funduszu sekurytyzacyjnego przedawniają się z upływem lat trzech i w tym samym terminie przedawniają się roszczenia o świadczenia okresowe. Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia wymagalności roszczenia (art. 120 § 1 k.c.), a przerywa m. in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju (...), przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 § 1 pkt 1 k.c.), przy czym po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo (art. 124 § 1 k.c.) z tym, że w przypadku przerwania przedawnienia przez czynność podjętą przed sądem albo innym organem, w tym egzekucyjnym, nie biegnie ono na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone (art. 124 § 2 k.c.). Wiadomym jest, na podstawie daty wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego, że w dniu jego wystawienia (04 września 2009r.) wierzytelność (...) Bank S.A. wobec D. D. na pewno była już wymagalna. Trzyletni termin przedawnienia został przerwany przez złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu i zaczął biec na nowo po zakończeniu postępowania klauzulowego, to jest po wydaniu postanowienia z dnia 29 grudnia 2009 r. (a nie po uprawomocnieniu się tego postanowienia – tak też Sąd Najwyższy w uchwale III CZP103/14). Wskazać należy, że od dnia 29 grudnia 2009 r. ponownie rozpoczął swój bieg trzyletni termin przedawnienia.

Sporną pozostawała ocena prawa, a mianowicie to, czy złożenie (w 2010r.) wniosku o wszczęcie egzekucji przerwało rozpoczęty na nowo trzyletni termin przedawnienia. Rozstrzygając ów spór sąd orzekający przychylił się do stanowiska pozwanego, zgodnego z ugruntowanym już, jak wskazuje sądowi lektura orzecznictwa, stanowiskiem Sądu Najwyższego i najnowszego orzecznictwa sądów powszechnych. Stanowisko Sądu Najwyższego zostało przedstawione najpierw w wyroku z dnia 19 listopada 2014 r. sygn. akt II CSK 196/14, a następnie w uchwale z dnia 19 lutego 2015 r. sygn. akt III CZP 103/14, w której Sąd Najwyższy, udzielając odpowiedzi na przedstawione do rozstrzygnięcia zagadnienie prawne „Czy umorzenie postępowania egzekucyjnego na skutek cofnięcia wniosku przez wierzyciela pierwotnego po dokonaniu cesji wierzytelności oznacza, że znajduje zastosowanie art. 825 pkt 1 k.p.c. w związku z art. 203 § 2 k.p.c. oraz art. 13 § 2 k.p.c. nie wywołując skutków w zakresie przerwy biegu przedawnienia, a przyczyny, którymi kierował się wierzyciel są irrelevantne dla oceny skutków umorzenia w zakresie prawa materialnego, czy też zgodnie z art. 124 k.c. po każdym przerwaniu biegu terminu przedawnienia i prawomocnym umorzeniu postępowania egzekucyjnego w trybie art. 825 pkt 1 k.p.c. biegnie ono na nowo?”, wskazał, że „umorzenie postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela – banku, prowadzącego egzekucję na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego klauzulą wykonalności – niweczy skutki przerwy biegu przedawnienia spowodowane złożeniem wniosku o wszczęcie egzekucji”.

Sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni podzielił przedstawione wyżej stanowisko Sądu Najwyższego reprezentując pogląd, że umorzenie postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela stwarza stan, jak przy cofnięciu pozwu. Pozew cofnięty nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa (art. 203 § 2 zdanie pierwsze k.p.c.). Stosując w postępowaniu egzekucyjnym odpowiednio przepis art. 203 § 2 zdanie pierwsze k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. należy przyjąć, że umorzenie postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela niweczy przerwę przedawnienia spowodowaną jego wszczęciem (SN w cytowanej uchwale odwołuje się do swojego stanowiska wyrażonego uprzednio w wyroku z dnia 19 listopada 2014 r. II CSK 196/14). Uwzględniając poczynione rozważania sąd orzekający przyjął, że trzyletni termin przedawnienia, liczony od dnia 29 grudnia 2009r., upłynął w dniu 29 grudnia 2012 r.

Powództwo wytoczone w dniu 03 listopada 2015r. dotyczyło roszczenia w całości przedawnionego. Zgodnie z treścią art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia (...).

Mając na względzie skutecznie zgłoszony przez pozwaną zarzut przedawnienia, powództwo podlegało oddaleniu, o czym orzeczono w pkt. 1 wyroku.

O kosztach procesu orzeczono w pkt. 2 na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.